

VIROLET

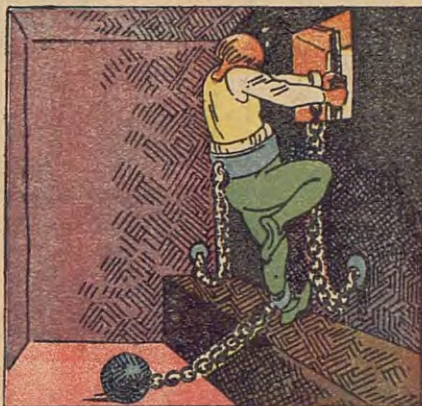
SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

No hi ha mal que per bé no vingui

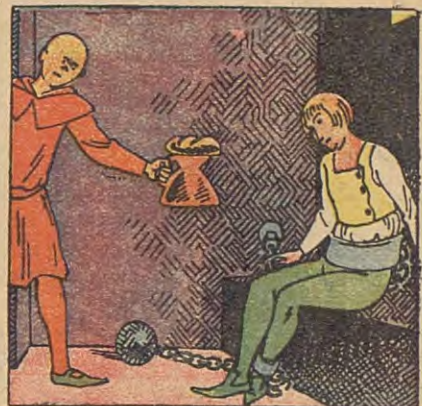
por PRAT

El cavaller Adelstan caigué en mans dels seus enemics que no cercaven altra ocasió que aquesta per a, finalment deslliurar-se d'un adversari tan terrible

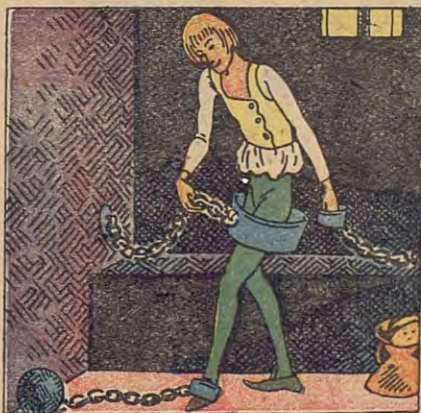
El tancaren en una horrorosa presó i per si no era prou, el carregaren de cadenes. Ell prou maldava per desfer-se i escapar per la finestra reixada.

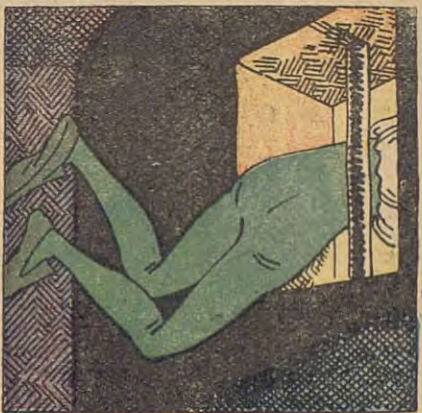
Fins que arribà a perdre tota esperança de sortir d'aquella masmorra inhospitalària on se li portava diàriament com a tot menjar aigua i pa moreno.

Acostumat a una alimentació completa, aquesta racció tan migrada fou ço que més l'entristia. Quantes voltes havia regat amb llàgrimes el pa aixut!

Es moria de fam, però aquest mal tractament fou la clau de la seva llibertat. Les argolles s'esmunyien fàcilment pel seu cos magre i decandit.

Si abans estava gras i ben alimentat ara havia esdevingut sec com un cuc. Ço que li permeté, una nit, passar amb no gaire esforç per entre la reixa.

Corregué tant com li permeteren les esgotades forces i tota la nit durà el viatge de retorn al seu país on segurament creien no tornar a veure'l mai més.

A punta de dia quan veié la seva casa pairal, caigué de genolls en terra, emocionat. I ara, diu que està agraït als que volent fer-lo patir, havien treballar per la seva felicitat.

EN JOSEF M.ª BOLCH I TORRES ENS ESTA ENLESTINT LA PRECIOSA RONDALLA

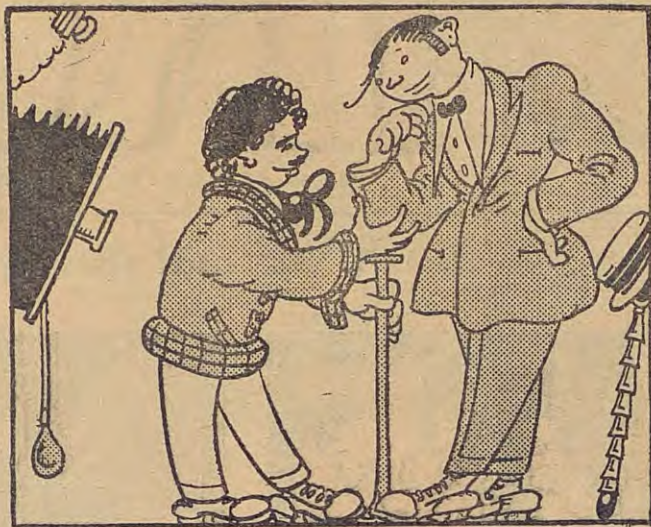
EL PRINCEP BLANC

UN RETRAT AL MAGNESI

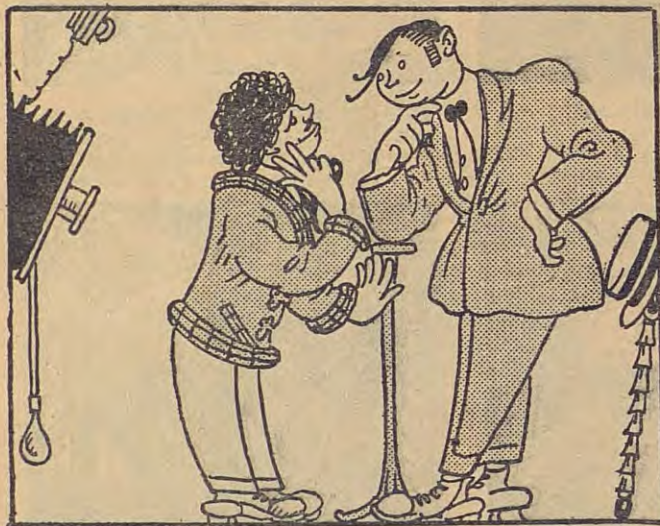
per XIRINIUS

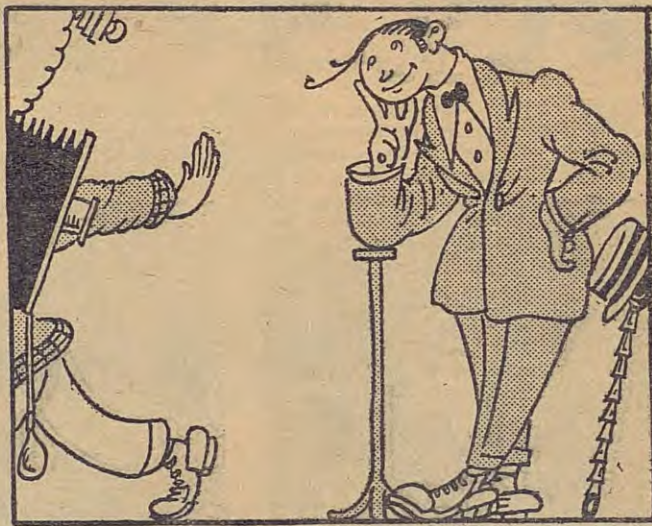
En Serafi Perfilat — jove elegant i presumit — volia un retrat de «cuerpo entero» per regalar a la promesa. I féu cap a la «Fotografia elèctrica», on es retratava tan de dia com de nit.

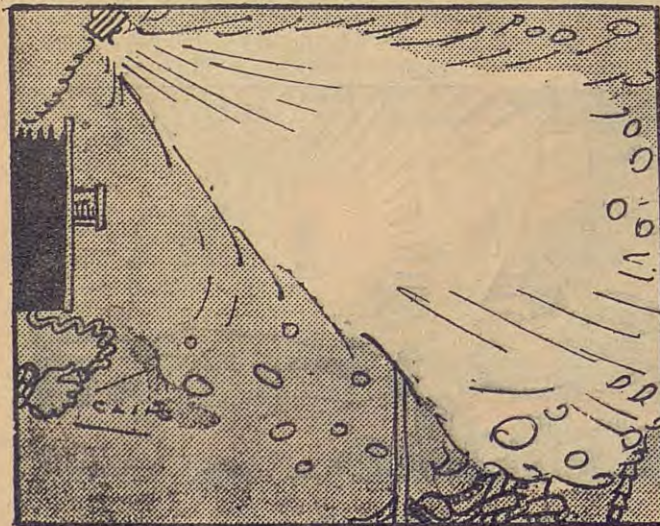
— Vull una cosa que faci goig, sap? Es per un compromís i m'agrada quedar bé. — Tothom hi queda, retratant-se a casa. Li faré una fotografia esplèndida, una veritable fotografia elèctrica.

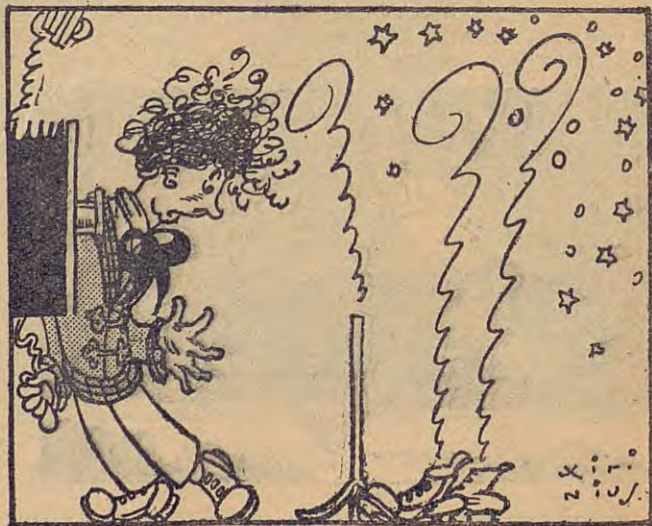
— Col·loqui's així; el braç recolzat en aquesta tanqueta amb la mà sota la barba i l'altra en la cintura, en una posició abstreta, com si pensés en coses espirituals i ultra-terrenes.

— No, no; no m'acaba d'agradar. Prefereixo la gamba reposant en tres dits de la mà dreta. Els ulls mirant enlaire... així! Ara un moment quiet, tan sols un instant, car amb la força...

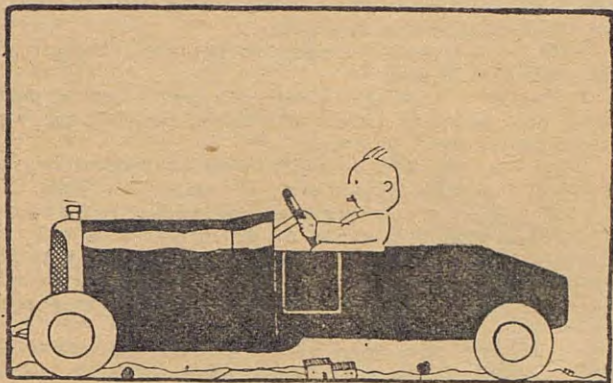
... del meu magnesi n'hi ha prou amb tres segons per quedar impressionat. A la una, a les dues... ara! — Apretada a la pera al moment que dispara el magnesi, i... horror!...

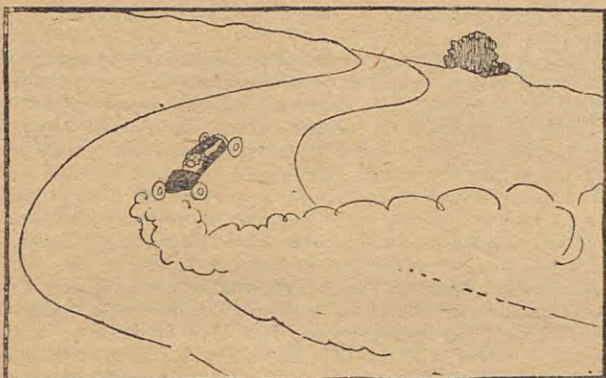
... la força elèctrica ha sigut tan formidable, la llum tan esclatant, que en Serafi Perfilat s'ha evaporat, ha esdevingut pols i fum. I qui queda fortament impressionat és el retratista.

L'ARBRE DESCONEGUT

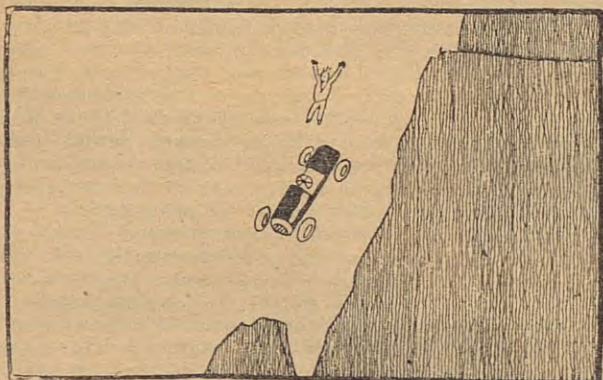
per PLANAS

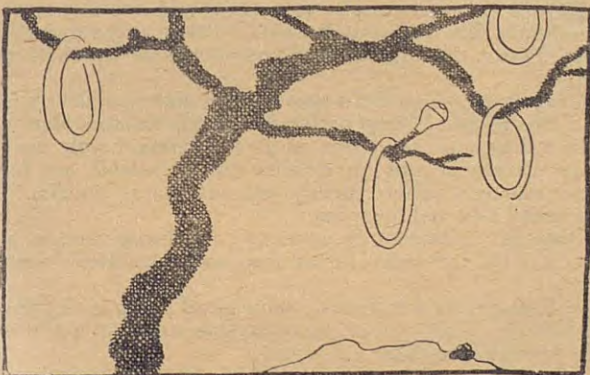
Don Romuald Terriblet estrenà un 40 HP i *pico* nou de trinca (?), amb el qual esperava batre tots els *records* haguts i per haver.

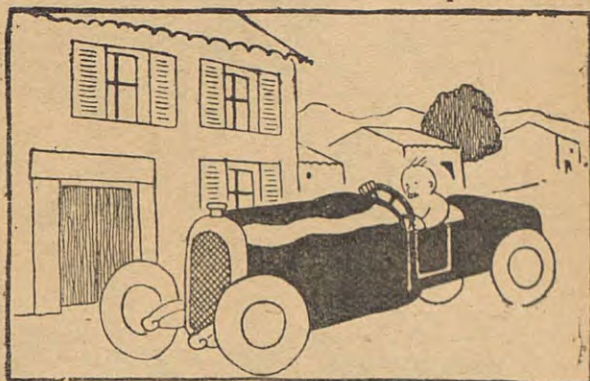
No eren tampoc les costes més dures que hom pot trobar per carretera, ço que podia disminuir la seva marxa vertiginosa...

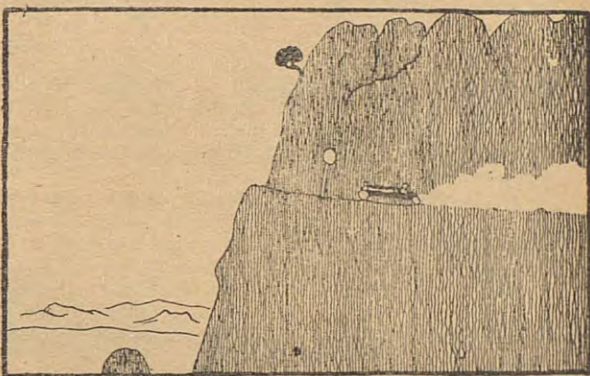
Mes, ai las!, que la força de gravetat el cridà a l'ordre, i amb més velocitat de la que ell hauria volgut, el féu tornar a la terra, o millor dit...

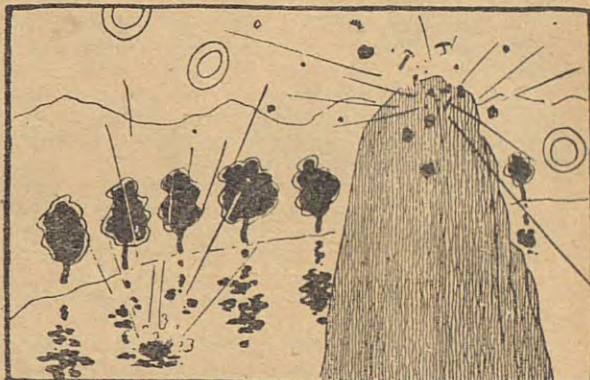
... quedant reduït a pols. Solament els pneumàtics i la pera de la bocina, per l'elasticitat llur, quedaren indemnes botant d'una manera formidable i anant a penjar-se en un arbre.

Rotllava a 90 per hora sense mirar si passava o no per poblat, amb el més absolut menyspreu de totes les ordenances municipals.

... ni el viratge més ràpid i perillós, ço que deturaria el seu embalament. Ja no en tenia prou amb la carretera, i embestí l'espai.

... a l'aigua d'un riu que, caritatiu, el rebé en els seus braços i el retornà amb un bany d'impressió, mentre l'auto, menys afortunat, s'estrellava en una roca...

Aquesta extraordinària casualitat ocasionà un sorollós esdeveniment: Poc temps després, un savi explorador feia parlar tots el diaris amb el seu gran descobriment de l'arbre de *cautxú-manufacturat*.

Dibuixos d'en CORNET

per JOSEP CARNER

LA Pèrsia és una contrada on, de tanta de llum, el cel blau és fosc com ho és la mar blava en arribar el migdia de la Mare de Déu d'agost, i la terra és plena de roses, i tothom va d'allò més mudat, amb tot de penjarelles brillants perquè el sol hi llueixi.

Tothom hi gaudeix, tothom hi fa festa, però és clar que les festes millors són les donades al palau del rei. Un any que hi havia més roses que mai, s'estava el rei amb el seu seguici veient danses i comèdies, quan els guardians del palau obriren pas a un indià que portava al rei un cavall de fusta.

— És un animal tan ben fet — deia l'indià — que mai, mai, d'ençà que el món és món, ningú no ha conegut un tan bell enginy.

El rei va posar-se a mirar el cavall, i mira que miraràs, i no li trobava cap cosa que fos per espalmar, i va dir:

— Moltes llunes deus haver passat per fer-lo, però hi ha artistes en el meu reialme, que en farien d'iguals, i encara de més bella criatura.

— O, Senyor, escolteu, si us plau. Aquest cavall té una virtut meravellosa, que no es troba enlloc més del món: corre més que cap cavall; i en el temps d'obrir i tancar les parpelles, s'endú son cavaller a l'indret que ell digui, baldament sigui a l'altre cap de la terra. Només cal saber la manera d'engegar-lo, i aquest és mon secret, de més vàlua que les maragdes i les perles.

El rei va fer una rialleta de poc creient i va dir:

— Vejam, demostra-m'ho, això que dius. Veus aquella muntanya blava, al capdavant de tot? A la vessant tramuntana hi creix una mena d'arbre que fa les flors de color d'argent i que no es troba en mon reialme; si d'aquí una hora me'n duus una branca, creuré que ton cavall és aquesta gran meravella que dius.

Les ballarines s'havien aturat. Els còmics oblidaven llurs papers. L'indià, sense dir cap paraula, va decantar-se, saltà damunt el cavall, va empenyar un botonet que hi havia pel volt de la crinera i, més ràpid que una sageta, s'enfilà cel amunt, entre els crits d'astorament de tot el seguici del rei. No havia passat un quart d'hora que la gent que espiava de les teulades estant, — perquè la nova havia corregut tan depressa com una mala nova, — va començar a veure un nuvollet que s'atansava cuitosament; ben aviat hom va llucar el cavall, i després el cavaller que movia la branca florida. L'home del cavall no va trigar a descavalcar, i el rei estava que no hi veia d'alegria i de cobejança.

— Verament — digué — mai no he vist meravella com aquesta, i res no em plauria tant com posseir-la; si em vols vendre el teu cavall, et daré or i joïells i jardins de roses.

— Mon cavall no és per vendre, Senyor — respongué l'indià; — el fatiller que va fer-lo i va donar-me'l i m'ensinistrà a cavalcar-hi, m'ha fet jurar que no me'l vendria mai; només puc baratar-lo.

— Et donaré el que tu em diràs — féu el rei dalerosament. — Si em demanes la més bella ciutat de mon reialme, tot seguit serà teva i hi podràs comandar fins a la mort.

Tota la gent que hi havia al volt es posaren la mà dreta damunt el cor i aixecaren el braç esquerre, davant la lliberalitat del rei; però l'indià va dir:

— Bé és coneixedor, o rei, que s'ou fill del sol i generós com ell; però quan heu parlat jo anava a dir-vos que m'he

fermat per jurament a no cedir el cavall encantat sinó al rei que em darà la seva filla per muller.

Al rei el va colpir aquella pretensió, però gairebé es decantava a consentir-hi. Però el príncep Flamicell, son fill, que era al seu costat, digué amb braó:

— O, pare, no escolteu aquestes paraules, i defugiu d'abatre la vostra nissaga.

— Prou sé — respongué el rei — els deures que em pertorquen; però abans de decidir-me voldria, mon fill, que fessis provatura del cavall encantat.

El príncep va mirar a l'indià, i com que aquest deia que si amb el cap, saltà damunt el cavall i empenyé el botó. L'indià, que s'havia acostat per ajustar-li la sella, va fer un crit, alçant els braços amb un aire de desesperança alhora que el príncep Flamicell s'esvaïa pels aires. El rei, amb una mica d'astorament, demanà a l'home del cavall si son fill davallaria tan fàcilment com havia muntat; però l'indià respongué, tot alabatut:

— Senyor, el príncep ha fet una gambada tan cuitosa damunt el cavall que no m'ha deixat temps d'assabentar-lo de la manera de davallar.

El rei, amb la cara vermella com la púrpura, i tota la cabellera estarrufada, va manar que portessin l'indià a la presó:

— Tu hauries hagut de preveure aquesta dissort — va cridar; — si mon fill no ha tornat d'aquí tres mesos, et faré esquarterar.

Mentrestant, el príncep Flamicell havia pujat tan enlaire que ja no veia ni entrelluc de la terra; va voler girar el botó cap a l'altra banda, per davallar, però el cavall continuava volant. El príncep, molt inquiet, cercà damunt tot el cos de l'animal un altre botó; però la testa, el llom, els costats eren més polits que un mirall. Aleshores, veient-se perdut, s'aferà desesperadament a l'orella esquerra del cavall màgic, i es va trobar un botonet sota el dit. L'empenyé de valent, i l'animal es posà a davallar qui sap lo depressa. El príncep Flamicell tornà a veure les muntanyes i després les valls, i al cap d'uns quants minuts es trobava en terra, al mig d'una gran terrada, que dava el tomb a un palau sumptuós. No veient ningú per adreçar-s'hi, fermà el cavall a un arbre i volgué penetrar en el castell. Totes les portes eren tancades i barrades, fora d'una porteta mig closa. Va obrir-la i entrà; hi havia un soldat ajegut, sense moviment, que tenia al seu costat un sabre ple de guspires. Veient que dormia, el príncep continuà son camí, per corredors ombrívols, i arribà al capdavant a una cambra molt gran i tota il·luminada de llànties d'or; esclaus negres jeien damunt catifes de molt de preu: el príncep va creure que allò seria la avant-cambra d'alguna noble dama. No gosava travessar-la, i estava què faré què no faré. Si romania allí, els esclaus, en deixondir-se, el pendrien per un malfactor i el matarien abans que pogués dir-los cap paraula; de fugir no n'hi havia manera, perquè mai no es recordaria de totes les cambres i corredors que acabava d'atravessar. Va decidir-se a entrar a la cambra on devia reposar la noble dama, i a implorar-ne la protecció.

Quan hagué obert la porta, veié diversos llits, i un de més alt que els altres: va semblar-li que aquell devia ésser el de la mestressa del palau. Acostant-se a perlet, va veure una noia feta de lliris amb només els llavis de rosella. Va agenollar-se i posà la mà, delicadament, damunt el braç de la noia dormida. Ella obrí els ulls, i, esglaiada, anava a cridar les seves cambres que dormien als altres llits, però el príncep, amament, digué en veu de súplica:

— Bella princesa, perdoneu-me: un atzar extraordinari em mena a vostres peus. Sóc fill del rei de Pèrsia; protegiu-me. O em mireu piadosa, o em cal morir.

La princesa, apaigavada, respongué amb veu baixa:

— Sóc la filla del rei de Bengala, i l'atzar us ha dut a mon palau d'estiu. No tingueu por, jo mateixa us mostraré l'eixida.

I, alçant-se, el conduí a una cambra on va peixe'l de fruites, i vins gelats. Ella va parlar dels ocells de tots colors que hi ha a Bengala, i ell de les roses de Pèrsia, i amb poc de temps s'avesaren tant l'un a l'altre que els semblà que tot el temps que no s'havien conegut era només que un dia, i encara terbol i de mal recordar.

Després, lentament, la princesa i el príncep anaren passant entre els corredors, i quan més camí feien més s'enamoraven.

— Voleu venir a la Cort de mon pare? — digué el príncep Flamicell. — D'allí estant enviarem una embaixada al vostre pare per demanar-li la vostra mà.

La princesa conegué que no podria tornar a la seva cambra perquè, un cop allunyada del príncep, mil vegades cauria defallida pels corredors. Muntaren, doncs, damunt el cavall encantat, i la princesa aclucà els ulls per por dels rodaments de cap. Ben aviat descavalcaren, al cor del reialme

de Persia. El príncep, volent que la seva estimada tes una entrada triomfal a la ciutat, va portar-la al palau d'estiu i li demanà que hi romangués unes quantes hores, tot esperant entre les roses i els presseguers que ell anés a cercar-la amb un gran seguici. Tot sol, doncs, se n'anà al palau on son pare, que de què no es mor de joia en tornar a veure el fill que creia mort. El príncep Flamicell li contà la seva història i la bellesa de la filla del rei de Bengala.

— Es prop d'aquí, pare, — digué en acabar, — i ens estimen, i m'espera al palau d'estiu, i em migro.

— Hi aniré amb tu, fill ben amat, — féu el rei de resposta, — i avui mateix us casareu, en caure la nit.

Mentrestant el rei féu alliberar l'home del cavall, i li tornà el cavall encantat, i li prohibí de tornar mai més al reialme.

Després comandà que tot estigués a punt per la festa de les nocces; i seguit de son fill i de la gent més encimbellada del reialme, va posar-se en camí. No havien arribat encara a mitja via quan aparegué sobtadament, a mig aire el cavall encantat: l'indià el cavalcava tenint en sos braços la princesa, i era que l'indià, un cop lliure, s'havia precipitat al palau d'estiu, havia anunciat a la donzella que anava a cercarla per un voler del rei, i tot seguit se l'havia emmenada.

El rei va fer un braol que hauria espantat fins i tot els lleons del desert, i el príncep, sense consol, va prendre allí mateix comiat de son pare, i disfressat de pelegrí, es va posar a córrer món, a la recerca de la seva aimada.

Mestrestant, l'indià havia dut la captiva pels volts de la capital de Catxemira, al mig d'una gran boscúria. La princesa no pensava sinó en fugir. En trencar el dia va dir que estava decandida i va dir a l'indià que anés a cercar-li queviures. Però si s'havia refiat de fugir durant la seva absència poc ho va encertar; l'indià, abans d'anar-se'n, agafà la princesa i la nuà a l'arbre, i perquè ningú la deslligués va posar un rètol damunt son cap que deia: «Bruixa castigada per manament del rei».

Mentre l'indià era cap a la ciutat, el Soldà de Catxemira, amb un gran seguici, va passar pel bosc. Va sentir els planys de la captiva i, acostant-s'hi, es va meravellar de la seva bellesa.

— Senyor, — va dir ella, — tingueu pietat de mí! Sóc la filla del rei de Bengala que un mal bruixot ha robada amb l'ajut d'un cavall volador.

El soldà, veient, a més, que el rètol no era de la seva lletra, féu alliberar tot seguit la filla del rei. Quan el seguici tornava a posar-se en camí, el robador de la princesa tornà carregat de queviures; en veure el soldà, groc com la cera, volgué fugir, però van alçar-lo i atrapar-lo i allí mateix van tallar-li el cap, que va anar rodolant marges avall. El soldà, tot enamorat de la princesa, va portar-la amb gran pompa a la seva ciutat. I va cridar als ministres i els féu saber que a l'endemà s'hi casaria. La princesa, que tenia sempre al cor el príncep Flamicell, estava desesperada, i ella que si que, de cop i volta, va fer veure que s'havia tornat folla. El soldà, traspostat, s'estirava els manyocs dels pèls de la barba. Va fer cridar als metges, i en van venir de tot arreu, però ningú no va trobar remei per aquella malura. La princesa, per fer la folla, aixamlava els ulls, i el soldà deia:

— Quins ulls té la princesa! Semblen dos diamants negres!

La princesa recargolava els braços, que restaven descoberts, i el soldà feia:

— Quins braços! Semblen branques d'ametller florit!

La princesa tota s'escabellava, i el soldà feia:

— Encara no m'havia fixat prou bé en aquesta garba de negrors i celísties!

I quan més folla es tornava ella, de per riure, més se'n tornava ell de bo de bo.

El príncep Flamicell, mentre això passava, corria món demanant per tot arreu noves de la filla del rei de Bengala. Un dia, en una vila de les Indies, s'assegué a dinar en companyia d'uns marxants que parlaven de una estrangera, que era la més bella donzella del món i feia poc que havia arribat al reialme de Catxemira, i tenia un mal que ningú no podia guarir; i l'un d'ells va afegir-hi que havia arribat damunt un cavall volador, menada per un bruixot indià. El príncep, amb els ulls que li espurnejaven, s'aixecà i empenqué tot seguit el camí del reialme de Catxemira. Per poder arribar fins a la seva aimada, es vestí de metge, i tot just hagué arribat a la vila, va fer saber al soldà que ell guariria a la princesa de Bengala. Al primer esguard els dos enamorats es reconegueren, però van tenir prou compte de no deixar-ho conèixer.

Quan el soldà va fer cridar el metge per demanar-li si creia que la princesa era guaridora, ell respongué:

— Oi; però perquè quedi ben guardada he de saber-ne tota la història i la causa de la seva folia.

El soldà va recontar-ho tot, i parlà de l'indià i del cavall encantat.

— Un cavall encantat! — va dir el metge de per riure; — no cal cercar més, ve't aquí la causa de la malura! L'encís ve del cavall, i només podrà ésser llevat amb sacrificis i encantaments. Feu que demà portin el cavall a la gran plaça del palau.

El soldà, ple de confiança en la sapiència del doctor, va fer comparèixer el cavall. La princesa i les seves seguidores, el rei, la Cort i una gentada sens fi, esperaven el miracle que tornaria el seny a la donzella. El metge va fer una passa cap endavant i va fer portar quatre brasers roents, on llençà unes herbes seques misterioses. Després hi hagué una gran fumera, i el príncep i la donzella muntaren a cavall i desaparegueren.

Aquelles herbes eren unes herbes que tenien la virtut de fer perdre la memòria. Quan la fumera va haver-se esvaït, ni el rei, ni la Cort, ni les cambreres van saber què hi feien en aquell indret, amb aquella cara de badocs. Ni de la princesa, ni del cavall, ni del metge, no se'n va cantar més ni gall ni gallina. No se'n hauria recordat ningú, ni amb pena de la vida.

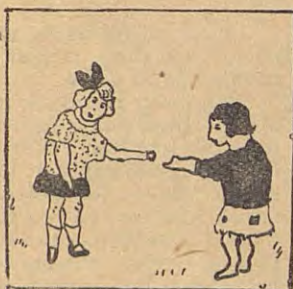
I el príncep Flamicell i la princesa es van casar a Persia, i van ésser feliços. I al cap d'un any, van fer treure el cavall volador de les golfes, on estava tancat amb pany i clau, i el van estellar, i en feren construir un breçol.

JOSEP CARNER

Gran concurs de Quartetes il·lustrades

N.º 383 — EULALIA GODAY

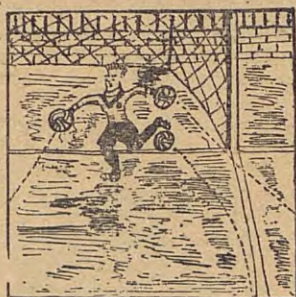
El que més m'agradaria
és fer caritat nit i dia
i un cop morta, al Cel anar
i poder per tots pregar

N.º 384 — J. PUIGDENGOLAS

Com que sóc molt eixerit
aviat ho tindrè dit,
no hi ha res més divertit
que passar la nit al llit.

N.º 385 — JOSEP SANOU

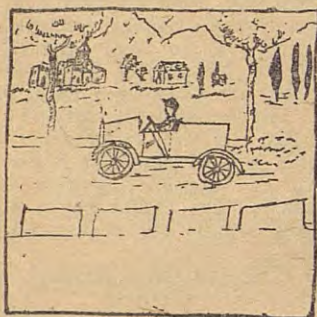
Em pregunten què vull ser?
Doncs no s'ho prenguin a broma
voldria ésser bon bon porter
del Futbol Club Barcelona.

N.º 386 — JOSEP A. GODAY

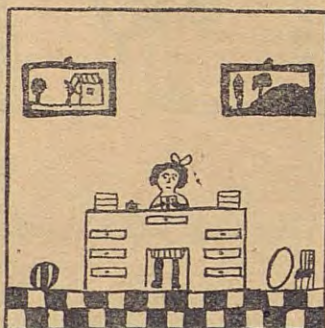
Lo que em vindria de gust
és fé un vers ben boniquet
per guanyar el Gran Concurs
que anuncia el VIROLET.

N.º 387 — ROSA NOGUERA

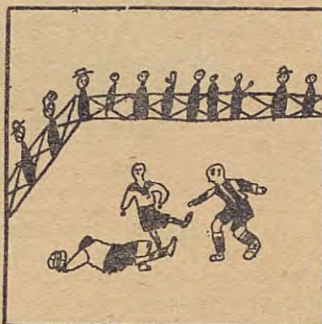
Guiar un auto petit
és lo que més m'agrada
per això he decidit
de fer una passejada.

N.º 388 — MARIA SANCHEZ

Molt m'agradaria a mi jugar
i de treballar també
però les noies d'avui
il·lustrades han de ser

N.º 389 — JOAN GALÍ

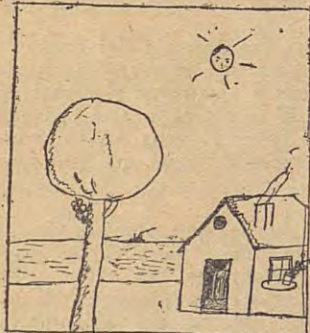
L'esport a mi molt m'agrada
estic d'ell engelosit,
ara, el que més m'atipa
és el públic desvergonyit.

N.º 390 — MATEU GALÍ

Tot bon català
el treball el salvarà,
el que sap picar un roc
mes tard pot picar-los tots.

N.º 391 — M.ª del C. OLIVER

A mi m'agradaria
tota la vida passar
en una masia
a la vora del mar.

N.º 392 — JOSEP ROS

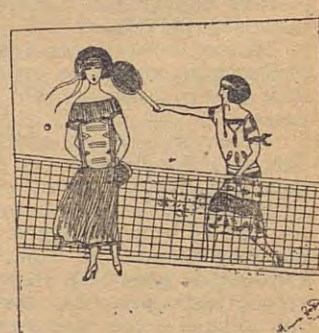
Puix corrent em diverteixo
d'un modo que no t'heu
lo que jo més prefereixo
són les carreres a peu.

N.º 393 — ILDEFONS SOLÀ

Lo que a mi més m'ha agradat
ha sigut anar a Montserrat
i el que més m'agradaria
fóra anar-hi un altre dia.

N.º 394 — MERCÉ GARCIA

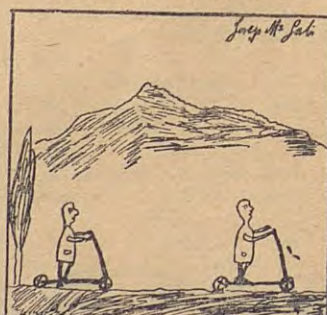
Per el tennis tinc deliri
i així ja po·heu pensar
que lo que faig tot el dia
és al tennis sempre jugar.

N.º 395 — AMADED ESTALELLA

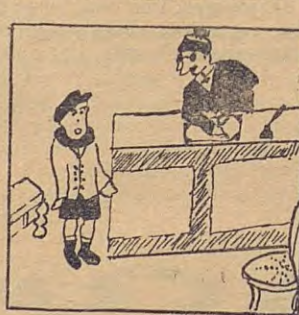
Aviador, veure el Cel...
volar sobre les muntanyes
així s'enforteix el cor
i l'esperit molt més s'enlaira.

N.º 396 — JOSEP M.ª GALÍ

A mi m'agrada el pati
no camino, i faig via,
amb el meu amic Martí
fem carreres cada dia

N.º 397 — ANTON GODAY

Com que ara m'examino
no estic per fer quartetes,
em sap greu, puig endavino
que em sortien ben fetes.

N.º 398 — MARIA PUIG

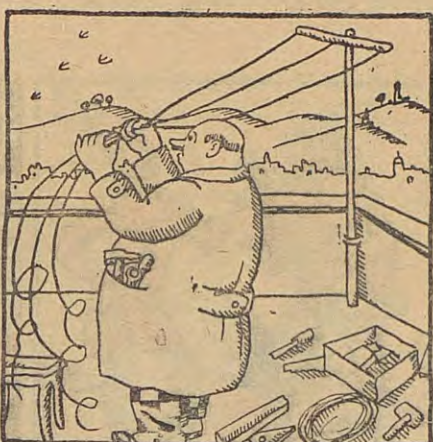
Lo que a mi m'agrada fer,
perquè és lo més deliciós
és donar una passejada
per la Rambla de les Flors.

Radolins incomplets

T. S. F.

D. Josep que és dels tranquils

Amb enginy dalt del terrat

I havent sentit l'orquestrina

EL DIBUIX REVELADOR

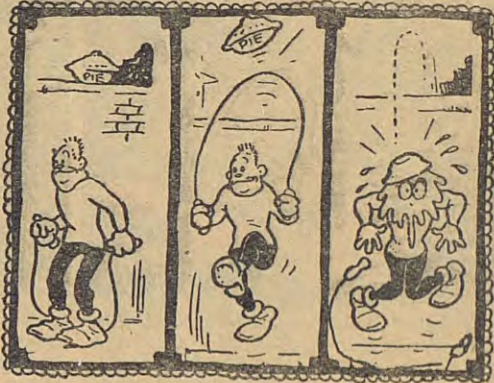

MOLT AVIAT
publicarem al VIROLET
El Príncep Blanc
d'en
Josep M.ª Folch i Torres
il·lustrat per en Junceda

Jeroglífic
F. el sent
M. l'3. Ee a
S. l'3. Ee a

Solucions al número passat
Radolins incomplets: 1. La Mercè entusiasmada — està fent-se una torrada. 2. Mentre es cou, poc a poquet — va llegint el VIROLET. 3. S'ha distret i... Oh dolòl — ha quedat com un carbó. — Frase feta: Éstar lligat de mans i peus. Jeroglífic: No hi ha pas pitjor malura, que un ric sense cultura.

HISTORIETA MUDA

ENDEVINALLA

Tenint en compte aquest dibuix, endavinar el nom d'una comèdia catalana de molt èxit.

UN DIAGNOSTIC SEGUIT AL PEU DE LA LLETRA, per M. Radiguet (Dimanche Illustré).

— Vostè és un entusiasta del ball, veritat?

— Així, així, senyoreta; Però, quan m'hi poso, no deixaria de ballar mai...

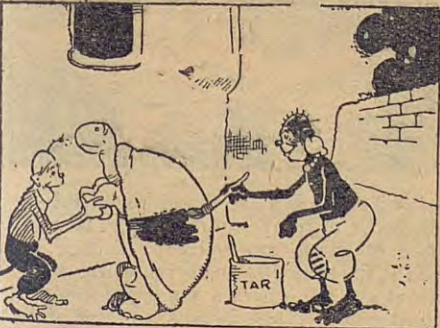
... en el fons del fons, no ho trobo pas divertit del tot...

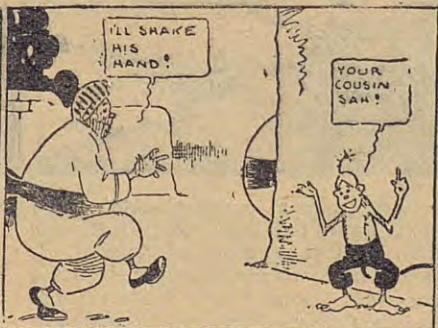
... però el metge en va dir: Des de que vostè es senti un xic encostipat...

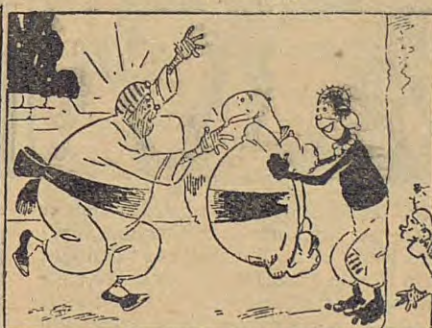
... sui, procuri suar torça: és lo millor que hi ha per curar la grip!

Ja veuràs quina brometa farem al senyor Panxeta.

— Em sembla que ací al darrera hi ha un senyor que l'espera.

— Com se troba! Déu vos guard! Vata! m'ha mossegat!

(Del Comic Cuts)

El mal company de camí. - I

Conte de Grimm, amb ninots per D'IVORI

Un sastre jove de bon humor i que sempre estava alegre, anant de camí trobà un sabater. I havent-lo reconegut com a tal pel tardell que duia penjat al costat, li vingueren ganes de riure i de cantar-li una cançó burlesca.

El sabater li anava a pegar, però ell, amantent, el convidà a beure, quedant el sabater apaigavat en apariència. I com que els dos volien anar a una gran ciutat a buscar treball, decidiren de fer el viatge en bona companyonia.

Arribats a una vila, el sastret va fer diners tot seguit, treballant — car era un bon oficial. No així el sabater, que era un gandul. Però el sastre tenia bon cor i, malgrat la cara continuament rabiosa del sabater, sempre el convidava.

Volgueren anar a la capital del regne i empengueren el camí, fins arribar a un indret on hi havia una bifurcació. Ignorant quin dels dos camins era el millor, es sentaren sota d'una alzina i parlaren del que convenia fer i què convenia portar, cas d'errar el camí.

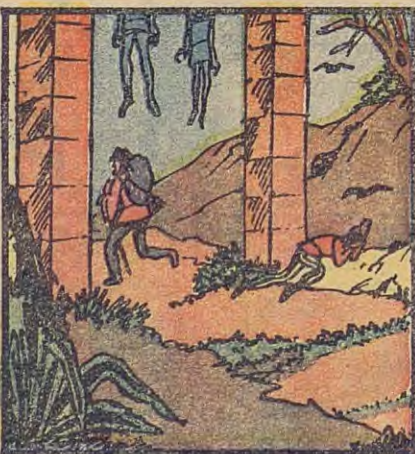
El sabater duia pa per set dies; el sastret havia sortit amb les mans buides. Anava saltant i content com sempre, mentre el sabater caminava feixuc carregat de pa. El camí se'ls feia llarg car l'havien errat i trigarien al menys vuit dies per arribar a la capital.

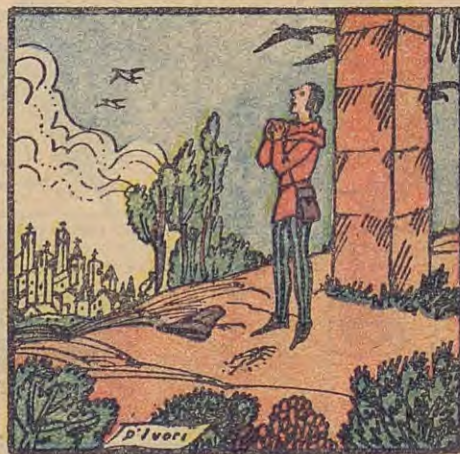
Els dos primers jorns, el sastre estava sempre content, però al tercer començà a tenir gana i pregà al sabater que li dongués un bocí de pa. Aquest — que era un mal home de debó — li imposà per condició que es tenia de deixar treure un ull. Ell s'hi avingué.

I al cap de dos dies es deixà buidar l'altre per no morir definitivament. Pregà a Déu que no l'abandonés i confiant en la Divina Misericòrdia, es deixà conduir agafant el bastó del mal sabater, el qual el portà al peu d'una forca (on hi havia dos penjats, voltats de corps).

que es trobava tocant el camí. Era a posta de sol i el deixà abandonat, emprenent ell el camí cap a la capital. El sastret s'adormí somniant que els morts parlaven. — Dorms? Estic despert — respongué l'altre. — Saps que la rosada que ha caigut aquesta nit pot tornar la vista als cecs si es mullen...

els ulls amb les herbes empapades? — El sastret despertà sobtadament i fent ço que el somni profetitzava, recobrà la vista. Els seus ulls pogueren veure sortir el sol per darrera les muntanyes i contemplar al seu davant la ciutat amb els campanars coronats de creus.